



СВЕЩЕНАТА НОЩЪ

(По Селма Лагерльофъ).

Въ една студена и тъмна зимна нощъ, когато всичко живо бѣ заспало, само единъ човѣкъ тичаше изъ града отъ къща на къща. Той хлопаше по вратитѣ и викаше:

— Милостиви хора, помогнете ми! Моята жена доби тая нощъ едно детенце. Азъ трѣбва да запала огънь, та да се стопли малкото.

Но бѣше вече сръдъ нощъ. Всички хора дълбоко спѣха и никой не му се обаждаше. Той продължаваше да тича и да хлопа по-нататѣкъ по други къщи.

По едно време забеляза, че далеко въ полето блещи огънь. Човѣкътъ тръгна по тая посока и дълго скита. Кога наближи огъня, той видѣ налѣгало около му голѣмо стадо овци. Край самия огънь се бѣ излегналъ бѣлобрадъ старъ овчарь, а до краката му лежахъ три голѣми овчарски кучета.

Шомъ чуа стѣпките му, тѣ скочиха и се спуснаха като стрели срещу него. Овчарьтъ не имъ свика и не ги спрѣ. Кучетата скоро заобиколиха човѣка и се нахвърляха върху него. Той напраздно се бранѣше. Едното куче го ухапа за крака. Другото улови дѣсната му ръка, а третото се хвърли на гърба му.

Но жбитѣ и ноктитѣ на кучетата се плзгаха леко по човѣка и не можахъ да му причинятъ никаква вреда.